

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12561/2023
13.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ана Ђорић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 444/21 од 25.08.2021. године, у седници већа одржаној 13.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 444/21 од 25.08.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 444/21 од 25.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу Прр 25/2021 од 04.06.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року (новчано обештећење) исплати износ од 500 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 04.06.2021. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату износа преко досуђеног до траженог износа од 2.500 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 444/21 од 25.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни за разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Ревизијом се оспорава оцена нижестепених судова у погледу висине досуђеног новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, као и одлука о трошковима поступка, што није законски разлог предвиђен чланом 404. ЗПП за изјављивање ревизије.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.03.2021. године, са захтевом за исплату новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року у износу од 3.000 евра, у динарској противвредности о ком је одлучено првостепеном пресудом донетом 04.06.2021. године. Другостепена пресуда донета је 25.08.2021. године.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да се, независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2.

истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, као и да је ревизија изјављена и против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, ревизија тужиоца није дозвољена, па је Врховни суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**